

SEAL TEAM SIX

LOV DRAKA

ROMÁN BÝVALÉHO PŘÍSLUŠNÍKA JEDNOTKY SEAL

D O N M A N N
RALPH PEZZULLO

SEAL team six

Lov draka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Don Mann A Ralph Pezzullo

SEAL team six: Lov draka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SEAL TEAM SIX

LOV DRAKA

**SEAL TEAM SIX
LOV DRAKA**

DON MANN

A RALPH PEZZULLO

**CPress
Brno
2019**

SEAL TEAM SIX: LOV DRAKA

DON MANN A RALPH PEZZULLO

Překlad: Petr Štastný

Odpovědný redaktor: Tomáš Krejčířík

Technický redaktor: Radek Střecha

The original title: SEAL TEAM SIX: HUNT THE DRAGON.

Copyright © 2016 by Don Mann and Ralph Pezzullo

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation © Petr Štastný, 2019

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2664-6

ISBN e-knihy 978-80-264-2730-8 (1. zveřejnění, 2019)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 35 828.

© Albatros Media a. s., 2019. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

Postavy a události v této knize jsou smyšlené. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími nebo mrtvými, je náhodná a nevychází z úmyslu autora.

„Svět je zapotřebí hněvu. Páchání zla totiž často umožňuje jen proto, že není dostatečně rozhněvaný.“

—otec Bede Jarrett

*Na počest, památku a s nesmírnou úctou těm,
kdo sloužili a slouží naší zemi. Nikdy
nezapomínejme na oběti, jež přinášejí,
aby nám zajistili naši svobodu.*

KAPITOLA PRVNÍ

Dosažení dokonalosti není cílem, nýbrž cestou.

—Burk Hudson

MĚLA TO BÝT AKCE VE STYLU RYCHLÉHO PŘEPADENÍ a zatčení: provést nájezd na starou venkovskou usedlost deset kilometrů východně od letiště v Doněcku, zmocnit se vůdce proruských rebelů Igora Fradkova a předat ho ukrajinským úřadům. Podle Jima Anderse z oddělení zvláštních operací CIA se Fradkov ve skutečnosti jmenoval Sergej Sokol a byl zástupcem vedoucího skupiny zvané Zaslón – jednotky zvláštního nasazení (Specnaz), podléhající Komisaríátu S ruské zpravodajské služby SVR (Služba vněšněj razvědky). Anders také prohlásil, že Rusové jsou ve své opozici vůči Západu i v jeho infiltraci v současné době mnohem aktivnější než během studené války.

Něco takového přišlo Crockerovi, který byl velitelem Černého družstva – speciální jednotky přiřčené k SEAL Team Six/DEVGRU –, jako samozřejmá věc. Pod vedením prezidenta Putina si už

Rusové stačili odkrojit pěkný kus nezávislé Ukrajiny, když po sesazení ukrajinského prezidenta Viktora Janukovyče obsadili Krym. Před několika měsíci navíc proruští „povstalci“ použili v Rusku vyrobený raketový komplet Buk k sestřelení Boeingu 777-200ER společnosti Malaysia Airlines, přičemž zabili všech 283 cestujících a patnáct členů posádky. Teď se pouštěli do útoků proti městům na východní Ukrajině.

Nedávný vývoj událostí ho zavál až sem. Klečel na zemi za shlukem keřů, svíral pažbu své speciálně upravené útočné pušky AK-47 a za zády mu po pravé straně svítil měsíc. Jeho cílem bylo naprosto dokonalé, bezchybné provedení operace, jejíž obtížnost se teď díky počtu vozů zaparkovaných před domem zvýšila. Přesněji řečeno, stála tu celkem čtyři auta: dvě terénní dodávky UAZ-452, novější GAZ-2330 Tigr a jeden UAZ Hunter (Chanter), v Rusku vyráběná verze Land Roveru, která údajně patřila Fradkovovi. Anders jim řekl, že mohou počítat maximálně se dvěma.

Dostali informace, že půjde o krátkou víkendovou dovolenku, kterou Fradkov stráví se svou přítelkyní striptérkou. Možná s sebou bude mít jednoho osobního strážce. Tohle bylo ale něco úplně jiného. Oč přesně tu běží, však v dané chvíli nebylo jasné.

Crockerovi se zatím podařilo zaznamenat jen čtyři nehybná vozidla a osamělého ozbrojeného strážného oblečeného do modrých maskáčů. Ten seděl u vchodových dveří, popíjel z láhve vodku a ve svém úboru vypadal jako postava z kresleného filmu. Znamenalo to, že zajištění nestojí za nic, což vylučovalo pravděpodobnost důležité operační schůzky.

Co to má být?

Za posledních deset let si Crocker během svých četných nasazení položil uvedenou otázku už mnohokrát. Realita na místě se totiž od

situace popisované při zpravodajských brífincích často lišila a jeho úspěchy šly částečně na konto schopnosti vypořádat se za chodu s neočekávanými událostmi. Jednodušší bylo možná lepší, takhle to ale při jeho práci za běžných okolností nechodilo.

Jeho pravá ruka Mancini (alias Velký vlk) zaujal pozici za kamennou zídou; dobrých patnáct metrů nalevo, nedaleko šterkové cesty, která se ve tvaru S klikatila směrem k usedlosti. Třetí článek čtyřčlenného týmu, Akil (Romeo), byl mimo dohled, protože se právě protáhl kolem pravého rohu obdélníkové stavby. Suárez (Padre) se vzadu po pravé straně ukryl za stromem a jistil Akila svou AK.

Mikrofony a sledovací výbavu, které v jejich profesi beztak nepatřily mezi obvyklé nástroje, si s sebou nepřinesli. Tyto úkoly přenechávali „Zajištění“: monitorovací složce skupiny zvláštních operací, známé také pod názvem Intelligence Support Activity (ISA; Útvar zajištění zpravodajské podpory). Jednalo se o pomyslný hrot kopí – operativce působící ve sledovacích týmech, které v roce 1993 pomohly v Kolumbii vystopovat drogového magnáta Pabla Escobara a v pákistánském Abbottábádu vypátraly bin Ládina. Od hochů z ISA však tentokrát pomoc čekat nemohli.

„Romeo, slyšíš mě?“ zeptal se Crocker do mikrofonu své náhlavní soupravy.

„Jasně a zřetelně, Deadwoode. Příjem.“

„Máš tam vizuální kontakt?“

„Na stole tu tancuje nějaká polonahá holka. Je úplně mimo a nejspíš frčí na koxu a vodce.“

Zajímavé. A pro Akila navíc naprosto typické – nechat se rozptýlit hezkou dívkou. (Oprava: jakoukoli osobou ženského pohlaví ve věku od sedmnácti do osmdesáti let.) Crockerův zájem to však

vzbudilo i z jiného důvodu. Zmíněná skutečnost totiž potvrzovala, že se nejedná o operační schůzku. Zdálo se že Fradkov, jejich cíl, se „baví“, pokud tu vůbec byl.

„Romeo, co Fradkov? Náš cíl. Zjistil jsi jeho přítomnost? Příjem.“

„Negativní.“

Je vůbec uvnitř?

Někteří lidé byli rádi, že čas, kdy nemají nic na práci, mohou trávit s nohama nahoře, popíjením piva a sledováním fotbalového zápasu v televizi. Jiní dávali přednost nahým děvčatům a orgiím.

„Padre, tady Deadwood. Slyšíš mě? Co vidíš?“

„Potvrzuju, co říkal Romeo. Příjem.“

„Náš cíl má nakrátko ostříhaný vlasy; barva pepř a sůl. Robustní postava, výška sto osmdesát. Hluboko posazený modrý oči. Přestaňte jí čumět na kozy a dávejte bacha. Je v tom domě, nebo ne?“

Sdělili jim, že tu mají očekávat Fradkova a jeho ukrajinskou přítelkyni: vysokou světlou blondýnu jménem Katrina; stejně jako ten známý hurikán. Na stole možná tancovala právě ona.

Při každé operaci se vždycky něco zvirtlo a Crockerovi se to takhle vskrytu líbilo – chaos a náhlý nápor nenadálé výzvy. Jediný snadný den byl včera. Hohó! Bum! Tak pojďte! V okamžiku, kdy došlo k vypálení první rány, se plány pokaždé změnily.

Čekal, podobný stočenému hadu připravenému se vymrštit. Zkontroloval si hodinky. Čas v oblasti cíle (Time On Target, TOT): pět a půl minuty. Jejich rozkaz velitele hlídky (Patrol Leader's Order, PLO) jim přiděloval deset.

V duchu se pokoušel přijít na to, jak odvést pozornost, bez střetu s ostatními vojáky a ženou uvnitř se zmocnit Fradkova, pokud tu vůbec byl, a dostat se zpět k jejich dopravním prostředkům – sedanu ZAZ Forza čínské výroby z roku 2012 a dvěma motocyklům Royal

Enfield Bullet Electra, zaparkovaným na hlavní silnici necelých sto metrů z druhé strany hřebene za Crockerovými zády.

Právě toho rána zaútočili ruští „rebelové“ na letiště a zmocnili se východních předměstí. Putinovi PR experti vydali tiskové prohlášení, které je líčilo jako ukrajinské separatisty, což byl ovšem naprostý nesmysl. Tihle lidé byli operativci Zaslonu, oblečení do lovecké výstroje a vyzbrojení tanky, raketami typu země-vzduch a automatickými zbraněmi. *A ti drží parchanti tu teď oslavují v tomhle domě.*

K uším mu zalétly počáteční akordy „Nastartuj mě“, rozléhající se krajinou. Byla to jedna z Crockerových oblíbených melodii.

„Deadwoode, tady Vlk. Vypadá to, že někdo pozval Stouny.“

„Moc vtipný. Má už někdo vizuální kontakt s Fradkovem?“

On a jeho odloučeně žijící manželka Holly na ni tancovali na své svatbě. Na okamžik si ji představil s hlavou zvrácenou dozadu a očima plnými radosti, štěstí, ba dokonce extáze. Co asi dělala právě teď? Přemýšlením o Holly se nemohl nechat rozptylovat, takovému nutkání ale jednoduše nedokázal odolat. Když došlo na ni, veškerá duševní kázeň, kterou si do té doby osvojil, byla nadranc.

Odešla od něj před dvěma měsíci a momentálně žila ve Washingtonu se svou kamarádkou jménem Lana – blondatou kráskou atletické postavy, která se po sérii pokažených vztahů s muži odřekla jejich partnerství. Jaký má Lanina sexuální rozpolcenost význam ve vztahu k Holly, nevěděl. Snažil se o tom nespekulovat.

Před zahajovacím zápasem sezóny týmu Baltimore Ravens udělal nějaký chytrák ze SEAL Team Two krátce po přistání „Skákajících žabáků“ (Leap Frogs) – vzdušného výsadkového družstva Navy SEAL – poznámku o tom, že se z Holly stala lesbička. Crocker se držel zpátky, dokud neodešel ze stadionu. Urostlého chlapíka

pak sledoval až na parkoviště, kde ho vytáhl z jeho pickupu, a před fanoušky s mobilními telefony mu nakopal zadek. Špatný tah.

Zavolali si ho na kobereček. Souhlasil s tím, že zaplatí výlohy na lékařské ošetření i poškození auta, že bude docházet na sezení s týmovým psychologem, zaměřená na kontrolu hněvu, a že se osobně omluví.

Jeho velící důstojník kapitán Sutter k tomu poznamenal: „Vím, že v osobním životě řešíte pár problémů, ale nesmíte nad tím ztrácet kontrolu.“

„Ano, pane.“

Před necelým rokem se vloupal do bytu mladé ženy, která si od jeho otce brala peníze, a během své „návštěvy“ také napadl policistu Fairfax County, jehož nachytil, jak s ní kouří metamfetamin. Související obvinění stále projednával soud. Měl sklony brát záležitosti do vlastních rukou, s pozorností upřenou k jedinému cíli, poháněný divokou a primitivní silou. Přinejmenším tolik toho o sobě věděl on sám.

Teď byl tady a s nasazeným noktovizorem napínal s rostoucím neklidem svůj zrak. Dům i okolní krajina na sebe vzaly podobu strašidelných odstínů zelené. Z okna se rozlévalo světlo: bílá zář. Všechno to vypadalo jako nějaký podivný, znehybnělý sen – až na překvapené zavřísknutí mladé ženy, které jako nůž projelo nočním vzduchem.

Ve sluchátkách uslyšel své krycí jméno. „Deadwoode?“

„Hej, proč ta holka ječí? Je to slastí, nebo bolestí?“

„To není jistý. Romeo je na jedny hodiny.“

„Vidím ho. Díky. Konec.“

Do akce šli v naprostém utajení – jako kanadští turisté z Toronto na muškařské expedici na řeku Ljutjanka. Jako Američany je

neidentifikovalo zhola nic, nevyjímaje výbavu, kterou si s sebou nesli.

Vzápětí k němu dorazil Akil, který přiklekl po jeho boku. Za ním následoval Suárez. Akil se usmíval. Na sobě měl černou mikinu s kapucí přetaženou přes hlavu, v ruce držel glock: prst natažený nad lučičkem spouště, hlaveň skloněnou k zemi. Byl vysoký a svalnatý, s hranatou bradou. Když jste si představili Američana egyptského původu, něco takového jste nečekali. Tenhle byl blázen do džuda, skupiny Metallica, mexického jídla a terénních vozidel. O víkendu rád brával svou upravenou Toyotu 4Runner, rok výroby 2002, a nechával si natrásat vnitřnosti na virginských cestách se jmény jako Kamenitá stezka nebo Ultimátní hřeben.

„Cos viděl?“ zeptal se ho Crocker.

„Spoustu ženskýho masa a flašek vodky. Kamaráde, tihle Rusové věděj, čemu se říká pařba.“

„Zapomeň na paření. Viděls Fradkova?“

„Ložnice vzadu po levý straně. Nechává si tam ležít kolík.“

„Seš si tím jistej?“

„A čím konkrétně?“

„Fradkovem, naším cílem. Robustní chlápek, výška sto –“

„Já vím, jak vypadá. Je v tý ložnici vzadu s nějakou brunetkou.“

„Brunetkou? Není to blondýna?“

„Copak na tom, do prdele, záleží?“

„Má ta ložnice okno?“ vyptával se Crocker.

„Jo, dvě. Jedno vobracený dozadu, druhý s výhledem napravo.“

Crocker přikývl. „Fajn, takže to uděláme takhle.“ Podíval se na Suáreze, který v jeho týmu plnil funkci specialisty na průnik do objektu, a zeptal se: „Máš něco, čím bys mohl zapálit ty jejich káry?“

„Vzal jsem si s sebou RPG-7. Je schovanej v těch stromech vedle Manciniho. Mám tu i pár pásek s C-4.“

„RPG by na to měl stačit.“

Suárez udělal pravačkou rychlé znamení kříže, políbil si prsty a vzhlédl vzhůru, jako by si u Boha ověřoval jeho názor.

Crocker pokračoval. „Akil a já to vezmeme kolem zezadu. Až dám signál, napálíš to ze sedmičky do těch aut.“

Pak promluvil do svého mikrofonu: „Manny, vytři si sejra z očí, protože budeš jistit předeek. Postarej se o to, že ten strážnej půjde k zemi.“

Ve sluchátkách uslyšel Manciniho odpověď: „Sejra z očí? To nepříjdeš na nic lepšího? Mám ho v merku.“

„Jakmile ho vyřídíš, chci, abys běžel k silnici, nastartoval Forzu a připravil se, až budeme brát roha.“

„Rozumím.“

„Suárezi, ty pokryješ předeek. Jestli budeš muset, napadni nepřitele a potom se stáhni. Potkáme se s tebou na silnici.“

„Bůh je dobrej.“

„Musíme na to jít rychle. Máme v tom všichni jasno?“ zeptal se Crocker.

„Všechno jasný, šéfe,“ zazněl sbor hlasů. „Jedeme na plnej kotel.“

Crocker poplácal Akila po rameni a vytyčil směr. Rozběhl se v předklonu, s nábojem v komoře a AK připravenou k palbě. Kolega z týmu ho následoval. Obkroužil skupinku ježatých, borovicím podobných stromů a zachytil hlasy smějících se žen, ze kterých mu přejel mráz po zádech. Připomněly mu totiž noci s Holly, kdy spolu byli sami a bavili se hloupostmi: bláznivě se lechtali a jako párek náctiletých dováděli nazí pod dekou.

Pravou nohou došlápl na větev, která se zlomila. Smích uvnitř domu ustal. Chtěl si pořádně vynadat, další rozptýlení pozornosti si ale nemohl dovolit. *Pitomče!*

Potřeboval se soustředit. *Podstata věci spočívá ve způsobu plnění úkolu a jeho dovedení k dokonalosti.*

On a Akil znehybněli za skupinkou stromů. Jeden z obyvatel domu vystrčil ven svou velkou hlavu – Crocker si povšiml jeho dlouhých uší a pih – a zamumlal cosi v ruštině. Zezadu se poté vysunuly dvě ženské ruce, které mu zakryly oči. Muž zavrčel a se smíchem se stáhl zpátky dovnitř.

Následovala další zábava a hrátky. Členové týmu SEAL pokračovali dál. Za domem spatřili rozbitou terasu s pokrouceným pingpongovým stolem, křesílka s chybějícím plastovým mřížovím a rozměrnou ptačí klec zející prázdnotou.

Napravo od okna s výhledem dozadu se nacházely omšelé modré dveře, o nichž se Akil předtím zapomněl zmínit. Crocker se přitiskl k zadní zdi a vzal za kulovou kliku. Bylo zamčeno. Vytáhl laminátovou kartu, kterou měl schovanou v kapse, a těsně nad zástrčkou zasunul její delší konec meze dveře a zárubeň. Pak ji silou přitáhl k sobě, zatímco současně otočil klikou. Dveře se otevřely.

Paráda.

Obrátil se k Akilovi a rukama mu vydal pokyny: Přesuň stůl pod okno, vylez si na něj a připrav se proskočit skrz.

Potom zašeptal do mikrofonu své náhlavní soupravy: „Tak do toho! Jdeme!“

Několik vteřin si počkal na charakteristický svist rakety PG-7VL ráže 93 mm a pár okamžiků před jejím nárazem vtrhl dovnitř. **KŘÁÁÁCH!!!**

Usedlost nadskočila, otrásla se a znovu dosedla. Všude létal prach, úlomky a kusy rozbitých aut. Z místností vpředu se rozléhaly výkřiky. Crocker zaslechl dusot běžících nohou, následovaný výstřely. Všechno v jediném mžiku. To už byl ale v ložnici, kde podle šedých vlasů a očí skrze vířící prach rychle identifikoval Fradkova ležícího na posteli. Stáhl z něj ženu, odhodil ji stranou jako nějakou hračku, skočil Rusovi na holou hrud, nasadil mu zápasnický zámek a stiskl ho tak silně, že nedokázal vydat ani hlásku.

Dívka se přitiskla zády ke zdi s ústy zakrytými rukou. Až na boty na vysokých podpatcích byla nahá; její malá prsa se chvěla. Oknem se dovnitř vlámal Akil a zatlačil ji do rohu. K čelu jí přitiskl svůj glock a levačkou zacpal ústa, která vzápětí rychle přelepil páskou. Potom jí dal ruce za záda, stahovacími pouty je spoutal na zápěstí a postrčil ji na kolena.

Crockera vyprovázely ven ze dveří dávky z automatických zbraní a tóny písně „Odřený a potrhaný“. Fradkova držel levou rukou, táhl svého zajatce za sebou a jen napůl si uvědomoval, že Rus na sobě nemá kalhoty a kolem břicha má zapnutý zvláštní černý opasek. S AK připravenou k palbě a bušícím srdcem byl napumpovaný adrenalinem do té míry, že za sebou vlekl Fradkova vzhůru do svahu jako nějakou hadrovou panenku. Právě takové chvíle naplněné čirým vzrušením byly tím, pro co žil, a snad jen s výjimkou sexu se jim nemohlo vyrovnat zhora nic.

Ve sluchátkách zaslechl naléhavý hlas: „Deadwoode, kontakt. Nepřítel napravo!“

V momentě, kdy se vrhl k zemi a obrátil se, zaslechl dávku vypálenou z automatu. Půdu a větve kolem něj načechraly kulky. Jedna z nich se Fradkovovi zaryla do pravého stehna, zhruba deset centimetrů nad kolenem. Vystříkla krev a Crockerova ruka hned nato

zadusila Rusův výkřik. S hlinou v ústech současně opětoval palbu, zatímco se v hustém křovinatém podrostu pokoušel určit pozici cíle.

Kolem zabzučely další projektily rozčesávající noční vzduch. Po nich se odkudsi zdálky ozvala tlumená dávka následovaná zasténáním.

„Dostal jsem ho, Deadwoode. Příjem!“ dolétl k němu ze sluchátek Manciniho hlas.

Na Mannyho byl spoleh. Celá ta léta s ním v malérech po celém světě počítal jako se svou pravou rukou i nohou.

Crocker vytáhl Fradkova zpátky nahoru. Z Rusových očí se staly štěrbinny plné strachu, bolesti a nenávisti vůči sobě samému. Navíc neudržel obsah svého měchýře a dolů po noze mu stékala moč smíšená s krví. Na ošetření jeho rány momentálně nebyl čas.

„To přežiješ.“

Zvedl ho, přehodil si ho přes rameno a po rozměklé jílovité půdě s ním stoupal křovím a nízkým porostem vzhůru do stále strmějšího svahu. Ztěžka oddychoval; vydatně se potil. Palba dole ustala. Vystřídalo ji praskání plamenů a ženské volání v ruštině. Do nosních dírek mu vnikl hutný zápach hořící gumy, kovu a benzínu.

Naposledy napjal síly a s Fradkovem na zádech se vynořil z lesa na silnici. Srdce mu prudce bušilo. Rozhlédl se nalevo i napravo. Ze stínů se k němu blížily postavy důvěrně známých tvarů. Dvakrát zablikal svou svítilnou Maglite a uslyšel, jak mu u nohou cosi spadlo na zem.

Sklopil pohled dolů, kde uviděl černý polyesterový opasek, který měl Fradkov předtím zapnutý kolem břicha. Shýbl se a s Rusem stále naloženým na zádech ho zvedl.

„Jsi v pořádku, šéfe?“ otázal se Suárez.

„V pohodě. Naložte ho do auta.“

„Ten šmejd je celej zasranej a od chcanek.“

„To je jedno.“

Mancini se opřel do volantu a se zhasnutými světly uháněl plnou rychlostí. Suárez se na sedadle spolujezdce ohlížel zpátky, aby zjistil, jestli je někdo nesleduje. Zezadu se k nim na jedné z motorek Bullet Electra se čtyřtaktek o objemu 345 cm³ přiblížil Akil a zaujal pozici u pravého zadního nárazníku.

Crocker si na zadním sedadle připravil Rusovu zraněnou nohu. Vřčivý zvuk jednoválcového motoru mu rozjasnil tvář. Připomněl mu jeho vlastní motorky, na kterých za všechna ta léta jezdil, i pocit svobody, když se s větrem šlehajícím do tváře řítil po venkovských silnicích.

Sledoval Fradkovovu stoupající a klesající hrud' a na jeho stehně zaregistroval tmavě rudou skvrnu, matně se lesknoucí ve svitu měsíce. Sáhł pro svou lékárničku uloženou na podlaze, pravačkou ji otevřel a zuby strhl plastový obal z lepicího čtverce.

„Romeo, sleduje nás někdo?“ zeptal se do mikrofonu.

„Za náma není nic jinýho než silnice, Deadwoode. Všechno je, kurva, čistý.“

„Mluv slušně.“

„Kurva, kurva, kurva.“

Usmál se, aplikoval čtverec na ránu na Fradkovově stehně a všiml si potměšilého pohledu v jeho očích. Rus se natahoval pro opasek, který Crocker odhodil na podlahu.

„Můj,“ zabručel.

„Už ne.“ Crocker po něm chňapl a rozepnul jednu z kapsiček. Byla napěchovaná penězi – zbrusu novými stodolarovými bankovkami.

„Dej mi to!“ zavrčel Rus.

Crocker mu odstrčil ruku stranou. „Buď zticha.“

KAPITOLA DRUHÁ

Nalézt v sobě štěstí pro nás není snadné.

Najít ho jinde je nemožné.

—Agnes Repplierová

B YLO UŽ 10:13 A CROCKER ZAČÍNAL MÍT ZPOŽDĚNÍ, což se mu vůbec nelíbilo. Washingtonský okruh byl ale ucpaný, dálnice 395 nebyla o nic lepší a on sám měl mizernou náladu – navzdory tomu, že z autorádia hrála písnička „Kostky se kutálí“ od Rolling Stones.

Několik posledních dní nedokázal přestat myslet na příští týden a na předběžné projednání obžaloby ve věci obvinění z vloupání a násilného přepadení, která proti němu byla vznesena ve virginském okrese Fairfax County. Jako by soud metal los s jeho osudem.

Přímo epická hovadina.

Předpokládal, že schůzka, na kterou momentálně spěchal, se týká právě této věci. Dozvěděl se o ní včera večer prostřednictvím textové zprávy od jednoho z pobočníků na velitelství ST-6. Byla prostá:

„Přítomnost nutná. Sedmnáctá ulice č. 1711. 10:30 h.“ Od návratu z Ukrajiny pociťoval úzkost a neklid. Pokoušel se zabydlet v novém bytě a dát si svůj život znovu dohromady.

Jeho současnému stavu myslí nijak nepomáhalo ani to, že ho manželka opustila po předchozím velmi obtížném nasazení v Sýrii a Turecku.

Nad věžáky ze skla a oceli, lemujícími koridor K Street, visela mléčně bílá obloha přecházející do odstínů šedi. Na dubnový Washington bylo něco takového dost neobvyklé. V bažinách tu vystavěli opravdu bláznivé město – podle článku nedávno otištěného ve *Washington Post* se vlastně jednalo o „mokřady se stromy“.

Když zahnul do Sedmnácté ulice, řekl si, že pokud uznají jeho vinu, do vězení nepůjde ani omylem, a že se odvolá třeba i v případě, kdy dostane tak mírný trest, jako byly tři měsíce. V duchu si už plánoval svůj útek do Patagonie nebo na Nový Zéland: dvou drsných, řídky obydlených míst, kde si podle jeho představ jednotlivci stále dokázal určovat svůj vlastní osud bez vměšování zkorumpovaných policajtů a omezených veřejných činitelů.

Ve skutečnosti však něco takového nechtěl. Spojené státy měl nesmírně rád, stejně jako to, co představovaly.

Volant teď sevřel tak pevně, až se mu napjaly svaly v zádech a na krku. Začínal se rozpalovat – přesně v protikladu k doporučení a varování psychiatra ST-6 doktora Petroviana. Podle něj vyvolávalo opakované trauma symptomy posttraumatické stresové poruchy (PTSP), včetně narušení Crockerovy víry v Boha, spravedlnost a předvídatelnost. Na zpracování otřesů, jež prožil, potřebovalo jeho vědomí čas. Některé z nich ho pronásledovaly dnem i nocí: lidské ponížení a zkáza v Sýrii; překvapivý útok na členy jeho týmu; dopis na rozloučenou od Holly, který našel po svém návratu domů.

Jedinými lidmi, jimž v současné době důvěřoval, byli kolegové z Černého družstva. Ti si zčásti prošli stejným svinstvem jako on sám, samozřejmě s výjimkou odvrhnutí ze strany manželky. Právě teď tu ale nebyli a s danou věcí – záležitostí osobního a justičního rázu – mu nemohli nijak pomoci. Byla to prostě nespravedlivá pitomost.

Když zahlédl číslo na cihlové kancelářské budově po levé straně a zahrnul se svým pickupem do vjezdu podzemního parkoviště, před čelním sklem mu prolétli holubi. Se skřípěním pneumatik zastavil před závorou. Možná až příliš neočekávaně, protože o vteřinu později se z budky vynořil ozbrojený Afroameričan s ostražitým výrazem ve tváři.

„Vaši identifikaci, pane,“ vyštěkl na něj hlídač.

Crocker ztlumil autorádio a došlo mu, proč v tom velkém chlapovi v modrém saku může vzbuzovat jisté obavy. Vzhledem ke svému zjevu – s vizáží muže s neholenou tváří, od hlavy až k patě oblečeného v černém (džíny, triko, svetr, boty), sedícího v patnáct let starém pickupu – mohl být totiž snadno považován za rozezleného potřeštěnce, u něhož si federální vláda udělala nějaký vroubek. Washington jich byl plný: lidí protestujících na Capitol Hill proti homosexuálním sňatkům, obhájců zákonů proti potratům naproti Bílému domu, aktivistů prosazujících svobodu řeči před Nejvyšším soudem nebo našťvaných veteránů požadujících lepší a včasnější lékařskou péči.

Ukázal tomu člověku svůj řidičský průkaz vydaný ve Virginii a strážný se zamračil.

„Pane, tohle je federální budova. Máte tu domluvenou schůzku?“ zeptal se a pravou ruku položil na pistoli zasunutou v pouzdře u boku.

„Jo, ale nevím s kým. Možná s nějakým státním zástupcem.“

„Z jakého úřadu?“

„Promiňte?“

„Pane, toto je vládní objekt. Ke vstupu je nutný průkaz vydaný vládou nebo předem domluvená schůzka. Pokud nemáte ani jedno z toho, budu vás muset požádat, abyste odjel.“

Crocker sáhl do peněženky a vytáhl laminovanou kartičku, která ho identifikovala jako operátora americké armády první úrovně, s oprávněním Duha 9 pro přísně utajované a citlivé zpravodajské informace.

Strážný přikývl. „To už je lepší, pane. Děkuji.“

Mezitím co strážný procházel seznam připevněný k deskám s klípem, Crockera ovládl pocit nepřipravenosti.

Co jim asi tak, sakra, řeknu? Že jsem nevěděl, že porušuju zákon, když jsem se k té ženské vloupal oknem?

„Pokračujte do úrovně B, pane. Zaparkujte, kde najdete nějaké volné místo, a pak vyjedte výtahem do třetího patra.“

„Díky.“

Sjel do potměných garáží a stále netušil, o čem ta schůzka vlastně má být. Uvažoval dopředu, jak asi předběžné projednání obžaloby proběhne, a rozhodl se, že svému obhájci – elegantně oblečenému čerstvému absolventovi právnické fakulty Georgetownské univerzity – nemůže věřit. *Hodný kluk, ale možná krapet moc sebejistý.* Pokoušel se Crockera přesvědčit, že obvinění budou přehodnocena na přestupek a že z celé situace vyvázne jen s plácnutím přes ruce.

Co když se mýlí? Přehnaná sebedůvěra Crockerovi příliš neseděla. Okolnosti celého případu byly navíc tak absurdní, že ho v první řadě neměli vůbec obvinít. Jistě, vloupat se do bytu nějaké ženy nebylo

správné, ale jak jen mohl soud ignorovat skutečnost, že odírala jeho šestasedmdesátiletého otce a že ji Crocker nachytl, jak kouří krystalický metamfetamin s policistou Fairfax County? Tímtéž mužem, který na něj podal žalobu?

Se stoupajícím krevním tlakem se postavil k zadní stěně výtahu a upřeně zíral na dokonale vyžehlené uniformy dvou důstojníků – ženy a muže hispánského původu. Ti stáli před ním a polohlasně se spolu bavili o dlouhodobé hodnotě investic do nemovitostí na Východním pobřeží. I on tam měl svůj prázdninový dům, kam už tolikrát předtím zamířil společně s Holly. Byl jejich útočištěm a Holly pro něj představovala bezpečný přístav. Místo, kam mohl v bouři zavést svou pošramocenou loď.

Lidé, ba dokonce ani armádní důstojníci na kancelářských postech, jako byli ti dva, kteří s ním právě jeli, nechápali nebezpečí a rizika, kterým Spojené státy čelily po celém světě, ani co všechno je vlastně v sázce. Neměl jim to za zlé. Jak by mohli, když nezažili hrůzu, násilí a lidské strádání, které spatřil on? Jak si měli uvědomovat sotva znatelnou dělicí čáru mezi civilizací a chaosem, dobrem a zlem, svobodnou společností a vynucenou poslušností, na jejichž obranu muži jako on bojovali?

Doktor Petrovian ho varoval, ať svou mysl nenechává zabřednout do podobné divoké spirály. Proto se mezitím, co vystoupil z výtahu a vešel do haly s přehnanou klimatizací, snažil ovládnout. Jak ale člověk mohl důvěřovat justičnímu systému, v němž zhýčkaným hvězdám, jako byl O. J. Simpson, prošla vražda, zatímco chudé lidi zastřelili za to, že jeli v autě s rozbitým brzdovým světlem – jako v reportáži, kterou právě zhlédl na CNN?

Úředník za přepážkou oblečený do civilu znovu zkontroloval jeho průkazku. Pak ho požádal, aby se podepsal do knihy návštěv

a následoval ho šedou chodbou lemovanou fotografiemi bývalých ministrů financí.

Kde to, sakra, jsem?

Vedle dveří chyběly destičky se jmény, na stěnách nebyly žádné ukazatele.

Na konci chodby vyfukal úředník na číselníku kód, zatlačil do dřevěných dveří a ustoupil stranou. Crockerův pohled skákal sem a tam a zaznamenával vše, co se v potměšlé místnosti dalo během jedné či dvou vteřin odhalit: asi deset mužů a žen usazených kolem obdélníkového stolu; všichni relativně mladí, oblečení v civilních šatech, s tvářemi obrácenými ke zdi po jeho pravici, kde sledovali jakousi projekci.

Dalším ze symptomů PTSP byla nadměrná vnímavost. Zatímco dvakrát zamrkal a pokoušel se zaostřit na promítaný obraz – zvětšeninu něčeho, co připomínalo obličej jednoho z prezidentů – mozek se mu rozběhl na plné obrátky. Benjamin Franklin.

Jsem na nesprávném místě.

Zrovna se chystal omluvit a odejít, když ho z druhé strany stolu vyrušil jakýsi hlas. „Crockere! Jsem ráda, že jste to stihl. Posadte se.“

Žena pronesla svá slova zpěvavým tónem, což na tomto nehostinném a chladném místě působilo zcela mimořádným dojmem. Poté co odtáhl jednu z židlí, aby se na ni usadil, zalétl ve své paměťové bance nazpět až k jednomu městu v Karibiku. Palmy a budovy postavené v koloniálním slohu, zlátnoucí v záři slunce.

Jeri Blackwellová?

O několik vteřin později zahlédl na druhé straně blízko čela stolu její široký tmavý obličej. Byla jednou z prvních Afroameričanek, které vstoupily do řad tajné služby. V roce 1998 doprovázela s Crockerem prezidenta Clintona a jeho manželku na cestě do Ghany,

Ugandy, Rwandy, Jižní Afriky, Botswany a Senegal, v jejímž průběhu poskytovaly části ST-6 zajištění a podporu. Předtím se spolu setkali v kolumbijské Cartageně, kde prezident Clinton navštívil regionální schůzku vrcholných představitelů, zaměřenou na problematiku drog.

„Zdravím, Jeri,“ řekl. „Už jsme se dlouho neviděli.“

„To ano, drahoušku. Ráda vás zase vidím. Nalijte si šálek kávy. Právě se tu díváme na ty bankovky, které jste přivezl zpátky z Ruska.“

„Aha.“ Všechny dílky skládky do sebe najednou zapadly. Ukořistěné peníze, skutečnost, že tajná služba byla vládní agenturou vyšetřující finanční kriminalitu včetně padělání americké měny, i jeho přítomnost.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptal se. „Patřily do tajných rezerv, které jsme našli na Ukrajině u jednoho ruského činitele.“

„Za tu nepřesnost se omlouvám. Podívejte se.“

Ukázala k promítanému obrazu na plátně napravo od něj: na zvětšeninu stodolarové bankovky. Hubený mladík s nagelovanými vlasy ve vypasovaném šedém obleku namířil laserové ukazovátko na límeček Franklinova kabátu. Lehce nosovým hlasem pak prohlásil: „Celková kvalita je ve smyslu papíru, inkoustu, vodoznaku a dalších kritérií výjimečná. Pokud se ale podíváte lépe na levou klopou, možná se vám podaří rozeznat nepatrnou odlišnost.“

Crocker zalétl v myšlenkách zpátky k domu v Chincoteague – k výhledu na oceán, dlouhým procházkám po pláži, které s Holly podnikali, k milování před krbem v obývacím pokoji i k lahodně sladké vůni jejího těla.

Mladík pokračoval: „Chybí tu mikrotext u límce. Je to sice nepatrný detail, ale nanejvýš podstatný. Všechny bankovky vydávané

ministerstvem financí ho mají. Tahle ne. Pro porovnání tu máme i pravého Franklina.“

Místnost se na okamžik ponořila do tmy a na plátně se objevil další promítnutý diapozitiv. „Když se podíváte pečlivě,“ poznamenal mladík, „podél klopky rozeznáte slova *Spojené státy americké*.“

Stýskalo se mu po ní alespoň čtyřicetkrát denně, což bylo podle vyjádření doktora Petroviana přirozené. Za nějaký čas vzpomínka na ni v jeho paměti vybledne. Nebyl si však jistý, jestli vůbec chce, aby se něco takového stalo.

Jeho pozornost upoutala Jeri, která se na něj usmála. Sjel pohledem zpátky k plátnu a pokusil se soustředit. Ze stodolarové bankovky na něj zíral Benjamin Franklin s otráveným a lehce nesouhlasným výrazem ve tváři.

Venku na chodbě mu oznámila, že ve vyšetřování padělaných stodolarovek bude pokračovat v Las Vegas. „Nebudete mít nic proti, když vašeho velícího požádám o povolení připojit vás ke svému týmu?“ zeptala se.

„Jasně. Fajn,“ zareagoval Crocker. „O co tu jde?“

Položila mu ruku na rameno a zašeptala: „Sledování. Budete tam, abyste mě v případě potřeby podpořili. Je ale dost možné, že k ničemu nedojde. Můžete si pár dní posedět u bazénu, popíjet margarity a odpočívat.“

„Díky, Jeri. Myslím, že tohle by se mi líbilo.“

„Vypadá to, že by se vám trochu času stráveného v soukromí mohlo hodit.“

KAPITOLA TŘETÍ

*Co si počít s klidem bych nevěděla, ani kdyby mi ho
někdo naservíroval až pod nos.*

—Dusty Springfieldová

JAMES RYAN DAWKINS SI NEBEZPEČÍ NEUVĚDOMOVAL do té míry jako Crocker a nebyl ani v tak dobré fyzické kondici. Ve věku sedmačtyřiceti let měl měkké břicho, kulatý obličej, řídnoucí vlasy a očima mžoural jako sova. Od přirození byl stydlivý a od doby, kdy vystupoval jako amatérský operní pěvec, toužil po obecnstvu. Tuto potřebu uspokojoval při veřejných projevech a své umění dovedl celými hodinami nacvičování až k dokonalosti. Nyní se postavil za řečnický pultík v hotelu Métropole ve švýcarské Ženevě, aby zahájil svůj proslov o obnově ozónové vrstvy, který odstartoval vtipnou poznámkou.

Podržel nahoře plechovku taveného sýra Velveeta a prohodil: „Chtěl bych začít průzkumem veřejného mínění. Kolik z vás je toho názoru, že sýr ve spreji je důležitější než pokračování života na Zemi?“

Z třísethlavého publika zvedlo ruku půl tuctu lidí. Mnohem víc se jich pochichtávalo nebo smálo.

Dawkins, projevující stydlivým pousmáním své uspokojení nad takovou reakcí, vydal pokyn technikovi, ať ztlumí světla a promítne první diapositiv – záběr ze satelitu NASA, zachycující ozónovou vrstvu Země v roce 1979. Na snímku bylo nad Jižním pólem vidět malou tmavomodrou skvrnku.

Dawkins svým hlubokým a zvučným hlasem vykládal, že výrazné díry v ozónové vrstvě si vědci poprvé všimli právě v této době. Na následujících fotografiích pořízených v pětiletých intervalech se tmavomodrá barva dramaticky rozrůstala, až v roce 2006 pokryla prakticky celý kontinent a rozšířila se k jižnímu cípu Ohňové země.

Tohle byly špatné zprávy, vysvětloval Dawkins. Tenký ozónový štít totiž pomáhal odvracet škodlivé ultrafialové paprsky – příčinu rakoviny kůže, šedého zákalu a poruch lidského imunitního systému. Dobrou zprávou bylo, že narušení ozónové vrstvy se od roku 2006 zpomalilo, a to zejména díky celosvětovému zákazu chlorovaných a bromovaných fluorovodíků. Stále však zbývalo udělat spoustu práce.

Prohlásil, že proslov, který chce přednést, předkládá relativně jednoduchý a levný způsob obnovení ozónové vrstvy prostřednictvím vstříkování vysokotlakého kyslíku do stratosféry.

Členové Mezinárodní společnosti pro ekologickou ekonomiku (International Society for Ecological Economics, ISEE) a jejich hosté pak dalších pětaticet minut naslouchali, zatímco Dawkins pomocí diapositivů zobrazujících chemické vzorce a rovnice vlnění objasňoval vědecký základ své teze. Svůj projev zakončil citací bývalého amerického ministra energetiky Johna S. Herringtona: „Neexistují

žádné příliš velké sny, žádné inovace, které bychom si nedokázali představit, a žádné hranice ležící mimo náš dosah.“

Zatímco shromáždění propuklo v bouřlivý potlesk, Dawkins zvolal do mikrofonu: „Já tomu opravdu věřím! My všichni bychom tomu měli věřit.“

Byl to dokonalý závěr výstižné a podnětné prezentace.

Následně k němu zamířily desítky členů publika, aby mu poděkovali a položili mu své otázky. V zadní části jejich skupiny stál postarší muž s hlavou pokrytou překrásnými bílými vlasy, oblečený do bezvadně upraveného šedavého obleku, s atraktivní blondýnkou v šatech tmavě modré a bílé barvy po boku. Trpělivě čekali, až se Dawkinsovi příznivci rozejdou. Pak postoupili směrem k němu.

„Pane Dawkinsi, jsem Darius Milani z Raytheonu,“ řekl muž s lehkým cizím přízvukem a napřáhl k němu svou ruku. „Toto je má kolegyně, doktorka Naomi Nikasová, profesorka fyziky na Univerzitě v St. Andrews.“

„Byl to inspirativní projev, pane Dawkinsi,“ pronesla s nataženou rukou. Na profesorku vypadala dosti mladě. Měla vysoko posazené lící kosti, hladkou pleť v barvě světlého jantaru a sladký úsměv s dolíčky ve tvářích.

„Děkuji,“ vyrazil ze sebe s pocitem lehkého ohromení.

Pan Milani hovořil rychle a jeho slova klouzala po povrchu Dawkinsova vědomí jako oblázky odrážející se od hladiny jezera. Řekl, že zde zastupuje exkluzivní skupinu vědců a bohatých mužů a žen, pojmenovanou AVAN, jejíž název byl odvozen od grafické podoby starořeckého slova pro „řešení“. On a doktorka Nikasová byli členy akvizičního výboru a zabývali se financováním praktických řešení globálních problémů přesně takového rázu, jaký Dawkins nastínil ve svém proslovu.

Dawkins nikdy předtím o AVANu neslyšel, jeho pozornost byla ale náhle odtržena od ladné křivky hebkého krku doktorky Nikasové a něžného důlku v místě, kde se v horní části hrudníku setkávaly její klíční kosti. Okamžitě mu naskočila asociace s Pucciniho *Madam Butterfly* a nádhernou milostnou árií „*Un bel dì, vedremo*“ („Jednoho krásného dne“).

„Vím, že je to poněkud neočekávané a bez přípravy,“ prohodil Milani, „ale pokud máte volno, doktorka Nikasová a já bychom vás rádi pozvali na večeři a představili vás několika svým kolegům.“

Dawkins si vybavoval chvíle, kdy tuto árii slyšel zpívat v podání Renaty Scottoové ve Wolf Trap, kde seděl na dece vedle své tehdejší přítelkyně jménem Nan. Vzpomínka na zralou, srdceryvnou lidskost tohoto zážitku pod oblohou posetou hvězdami i na to, jak mocně se ho tehdy dotkl, mu vehnala slzu do oka.

„Na večeři? Ee... my tři?“ Zhluboka se nadechl a vrhl pohled na své hodinky. Bylo 18:34 místního času. Nan, která teď byla jeho ženou, čekala, že jí zavolá kolem sedmé – což ve Washingtonu, kde pracovala v Národním archivu jako kurátorka historických dokumentů, odpovídalo jedné hodině po obědě. Chtěl jí vyprávět o své prezentaci a také připomenout, že jeho letadlo společnosti Swiss Air má plánovaný přílet na Dullesovo letiště zítra v 17:45. Protože se jednalo o pátek a Nan byla katolička, k večeři nejspíš udělá rybu. Počítal, že až uloží do postele svou adoptovanou osmiletou dcerku, na Netflixu se spolu podívají na novou řadu *Domu z karet*. Pak se Nan v koupelně svlékne, vklouzne na svou stranu manželské postele a bude si číst. Napadlo ho, že svůj zájem o fyzickou intimitu by mohl naznačit nějakou zdrženlivou poznámkou, jako třeba: „Chceš se obejmout?“ Na to, aby sám od sebe přikročil k činu, mu obvykle scházelo dostatečné sebevědomí

a ani nepocítoval náležitě sexuální nutkání, tentokrát byl však toho názoru, že to půjde.

To, že se na něj doktorka Nikasová usmívá a svou paží se letmo dotkla jeho lokte, mu dodávalo odvalu. Tohle nebyly žádné náhody. I kdyby takové gesto nebylo předem promyšlené, rozhodně k němu nedošlo jen tak. Přinejmenším ne podle Dawkinse.

Vdechl květinové aroma francouzského parfému doktorky Nikasové a zajíkově ze sebe vysoukal: „Hmm... No... Já — nemám na večeri čas, ale něco k pití bych si možná dal.“

„S radostí, samozřejmě,“ pronesl Milani. „Vyřešíme to v krátkosti, abychom neplýtvali vaším časem.“

Dawkins se na oplátku pousmál a v duchu si pomyslel: *Kdyby tak jen tušili, jak tuctový a nezáživný můj život vlastně je.*

Pevně sevřel svou aktovku a dlouhými kroky rázoval k výtahu. Po boku měl doktorku Nikasovou, která se ho vyptávala na jeho dosavadní vědeckou praxi. Milani stiskl tlačítko podkroví.

„Vlastně nemám žádné formální vzdělání v atmosférické chemii, fyzice, ba dokonce ani v klimatologii,“ vysvětloval jí. „Mým oborem je letectví a kosmonautika. Konkrétně pracuji jako inženýr inerciálních navigačních systémů pro UTC Aerospace Systems. Věděla jste to?“

„Ne.“

„A proč taky? Byla to hloupá otázka,“ zamumlal si pro sebe se skloněnou hlavou.

„To z vás dělá opravdového vědce,“ poznamenala doktorka Nikasová. „Někoho, kdo ve snaze nalézt praktická řešení překračuje hranice oborů.“

Řečeno s takovou grácií a velkorysostí, pomyslel si. Zdálo se mu, že v jejich očích zachytil zajiskření. „Doufám, že to tak je. Ano.“

Milani je vedl chodbou s béžovými, tmavě modrozelenými a sépiové hnědými vzory. Podrážky Dawkinsových vycházkových bot značky Florsheim se bořily do koberce s vysokým vlasem. Na chvíli dostal pocit, že není vhodně oblečený a upravený, třebaže se o takové věci běžně nestaral. Daná příležitost ale vyhlížela dosti slibně. Název AVAN zněl dost důležitě.

Milani je uvedl do apartmánu Da Vinci, u jehož vchodu visela na zdi replika obrazu *Léda s labutí* z dílny tohoto skvělého umělce. Lédina zářící nahá postava Dawkinse doslova konsternovala. Obnažené ženské tělo na něj mělo mocný účinek už od chvíle, kdy vrhl první letmý pohled na fotografie v *Playboyi*. Nadto také dobře znal obscénní mytologii, z níž obraz vycházel, což ještě dále přiživovalo jeho představivost. Ztuhl a v rozpacích sklopil hlavu.

Jeho vnitřní rozpoložení se ještě dále vyhrotilo v okamžiku, kdy se doktorka Nikasová dotkla jeho ramene. Chvěl se teď po celém těle, zatímco ona ukázala ke dvěma mužům usazeným v jídelním prostoru se sníženou podlahou. Oba se současně zvedli a obrátili se k němu, aby ho pozdravili. Jeden byl Asijec, druhý vypadal elegantně a jako Evropan. Kromě toho také nosil pečlivě zastřiženou bradku v barvě pepře a soli.

Opatrně sestoupil po schodech dolů a Milani je vzájemně představil. „Doktore Dawkinsi, tohle jsou David Li z jihokorejského ministerstva technologií a informatiky a doktor Luigi Zucarella, člen naší správní rady. Další z jejích členů, výkonný ředitel firmy SpaceX Elon Musk, má zpoždění a zanedlouho se k nám připojí.“

Jméno Elona Muska dostalo Dawkinse z jeho ulity a vtáhlo ho do reality přítomného okamžiku. Instinktivně hmátl po svém iPhone, který si obvykle strkal do zadní kapsy u kalhot. Měl v úmyslu poslat zprávu ženě a povědět jí, s kým se má za chvíli setkat. Mobil ale

u sebe tentokrát neměl, protože si nekoupil mezinárodní datový tarif, který by mu v Ženevě umožnil používat funkci textových zpráv.

Doktorka Nikasová se dotkla jeho paže. „Posadte se, prosím.“

„Aha, samozřejmě.“

Pohovka měla hedvábný potah ve světlomodré a nachové barvě. Právě když si představoval doktorku Nikasovou, jak před ním stojí v kimonu, vysoký a zdatně vyhlížející číšník se ho zeptal, co si dá k pití.

„Prosil bych ledový čaj s citrónem.“

Když se znovu přeorientoval na své okolí, Milani začal oběma mužům vyprávět o genialitě Dawkinsova nápadu týkajícího se obnovy ozónové vrstvy, i o umění, s jakým pronesl svou řeč. Muži přikyvovali a naslouchali se zkrabacenými čely. Seděli naproti němu na modrofialové pohovce potažené brokátem, navlas podobné té, kterou momentálně sdílel s doktorkou Nikasovou. Prostor mezi nimi zabíral skleněný konferenční stůl s vázou plnou bílých orchidejí. Milani byl usazený v křesle po jeho pravici.

Poté co se objevily nápoje, se ho David Li otázal na jeho zájmy v oblasti atmosférické chemie, Dawkinsovu pozornost však nepřestávala narušovat blízkost doktorky Nikasové. Následovalo trapné ticho. Zdálo se, že muži ho sledují s daleko větším soustředěním než prve.

Ve chvíli, kdy Dawkins pootevřel ústa, aby odpověděl, je vyrušil asistent v tmavém obleku se zprávou, že z ženevského letiště právě volal Musk. „Omlouvá se za zpoždění. Bude tu za deset minut.“

„Děkujeme,“ odpověděl Milani. „Než panu Dawkinsovi položíme další otázky, možná bychom mu měli říci něco málo o AVANu a našem poslání.“

„Samozřejmě,“ ozval se Li.

Dawkins přikývl a udělal si na pohovce pohodlí. Upíjel lehce nakyslý nápoj a ve snaze ignorovat účinek, který na něj měla přítomnost doktorky Nikasové, se usilovně soustředil na to, co říká Li. AVAN vznikl proto, aby se věnoval globálním problémům – otázkám tak závažným a komplikovaným, že pro jednotlivé vlády a úřednické systémy představovaly v rámci jejich možností dosti tvrdý oříšek.

„Naší nejceněnější komoditou je čas,“ vysvětloval Li. „Když se zamyslíme nad věcmi, jako je nedostatek přírodních zdrojů nebo globální oteplování, musíme připustit, že nám dochází.“

Dawkins přitakal a uvědomil si, že mu teď hlava přijde strašlivě těžká. Oči se mu samy od sebe zavíraly. Připomněl si, že pocítuje dopad časového posunu a že od příjezdu do Švýcarska se příliš dobře nevyspal. Když však své oči přinutil, aby se otevřely, nedokázal zaostřit a vnímal jen jakési víření světla a barev.

Právě tehdy ho napadlo, že možná zakouší příznaky počínající mrtvice nebo infarktu. Zmocnila se ho panika, chytil se za hrud' a skácel se do prostoru před sebe. Nedokázal tomu zabránit. Komunikace mezi jeho mozkiem a svaly byla nějakým způsobem narušená.

Doktorka Nikasová bez jediného slova zachytila rukama jeho hlavu a složila si ji do klína. Na tváři ucítil kvalitní vlnu a pod doktorčinou sukni vnímal její pevná stehna. Chtěl ji obejmout a sevřít v náručí, než to však stihl udělat, ztratil vědomí.

KAPITOLA ČTVRTÁ

*Pokud nezměníte směr, možná opravdu skončíte tam,
kam máte namířeno.*

—Lao-c'

CROCKER LEŽEL NA LEHÁTKU U BAZÉNU HOTELU Caesars Palace ve dvaatřicetistupňovém lasvegaském horku. Jeho kůže dostávala na nevadském slunci rudohnědou barvu, která začínala splývat s kotvou námořnictva, vytetovanou na předloktí a doplněnou hadem ovinutým kolem dýky s nápisem „Too Tough to Die“.

Místem, kde se teď podle svého názoru měl ve skutečnosti vyskytovat, byla Ukrajina, jeho velitel kapitán Sutter ho ale spolu s Mancinim poslal, ať zajišťují Jeri Blackwellovou. Crocker měl podezření, že se fakticky jednalo o záminku, aby dostal čas dát si hlavu znovu do pořádku. Všichni členové týmu věděli, že trpí úzkostnými stavy a dodatečně na něj působí účinky celé série obtížných misí.

Navzdory luxusnímu prostředí a téměř nahým tělům všude kolem zalétl v duchu zpátky k nedávnému telefonátu s Holly. Oznámila mu, že se svým novým životem je spokojená, a nepokrytě mu dala najevo, že s jejich manželstvím je konec. Nemohl udělat nic jiného než si před ní vylít srdce tak, jak to jen šlo. Žádné sladké řečičky; žádný rozbředlý sentiment. Prostě jí řekl: „Miluju tě celým svým srdcem a vždycky jsem vycházel z předpokladu, že zbytek našich životů strávíme spolu. S nikým jiným být nechci.“

Její reakce byla chladná a nevlídná: „Chápu, jak se cítíš, Tome, ale tohle už nepřipadá v úvahu.“

Prásk! Dveře zabouchnuté přímo před nosem. Celé vědro bolesti a křivdy.

Část – jak dobře věděl – byla jeho dílem, část jejím. Pravda byla taková, že zatímco se soustřeďoval na svou práci v Černém družstvu, jeho manželství se rozpadlo. Plně si uvědomoval, že on a Holly mají problémy. Oba trpěli odlišnými formami PTSP – Crocker v důsledku nejrůznějších nasazení; u Holly se rozvinula poté, co se v Tripolisu stala svědkem poprav svého kolegy.

Jak ale člověk může poznat, co se někomu děje v hlavě?

Poskytl jí prostor, který podle svého vyjádření postrádala. Oba vyhledali pomoc terapeuta a vzájemně se podporovali. Oba byli také hrdí na svou fyzickou i duševní odolnost. Řešili spolu nejrůznější věci. Pouto, které mezi sebou měli, se zdálo být pevné jako skála, avšak nebylo. Ano, jistě, ve chvíli, kdy po něm chtěla, aby zůstal doma, odjel na další misi, taková už ale byla jeho práce. Jeho povolání a poslání. Cožpak to nechápala?

Možná přeci jen ano. A možná právě v tom spočíval celý problém. Kdykoli si měl totiž vybrat mezi ní a svými týmy, pokaždé

zvolil tým. Nikdy však ve svém srdci! Tam si ji a Jenny stále nosil s sebou a to, že na ně myslel, mu pomáhalo zvládat těžké a náročné situace.

Neměl zájem o to s ní bojovat. Chtěl, aby Holly byla šťastná. Slíbil jí polovinu veškerého majetku, ale... jak můžete někoho milovat a udělat mu něco takového? Jak toho spolu můžete tolik vybudovat a pak to zahodit? Jejich manželství pro ni možná nikdy neznamenal tolik co pro něj. Svou budoucnost si očividně už nějakou dobu představovala bez něj. Na tom ale nezáleželo, a totéž platilo i pro dům na pláži, auta nebo jejich další majetek. Nesešlo ani na penězích, které jí stále každý týden posílal na pokrytí výdajů.

Přesto chtěl zpátky svůj starý život. Do vlastního bytu ve Virginia Beach se od něj odstěhovala dokonce i jeho osmnáctiletá dcera Jenny, která teď žila se svým přítelem. Navštěvovala místní vyšší odbornou školu a tři dny v týdnu pracovala v obchodě s oblečením.

Nelitoval se. Něco takového neměl v genech. Pořád mu zbývalo zdraví, práce, kterou měl opravdu rád, dcera, bratr, sestra, otec a kamarádi z týmu.

Obrátil se k Mancinimu, který se slunil hned vedle něj. Několik posledních dní spolu strávili na nedaleké střelnici a trenažéru pro boj na malou vzdálenost (*kill house*) při Nellisově letecké základně. Nekonečná šňůra nábojů ráže 5,56 a 9 mm, vypálených do papírových terčů. Nekonečné opakování taktického krytí, palebných úhlů a pozic v sestavě. Poslali je sem, aby příslušníky SEAL, kteří právě dokončili svůj kurz BUD/S, cvičili v pouštní taktice a boji zblízka (*Close Quarters Combat, CQC*).

Ve čtyři hodiny odpoledne za sebou měli pěkně dlouhý horký den, Crockerův mozek a tělo se však stále odmítaly uvolnit a relaxovat.

Možná bych si měl jít zaběhat do pouště nebo uplavat pár bazénů.

Pak si vzpomněl, že něco takového udělat nemůže. Zanedlouho měl totiž schůzku s mladou ženou, kterou mu dohodil kolega z ST-6 jménem Storm. Starali se o něj všichni hoši z týmu a dost to pro něj znamenalo.

„Neozvala se ti Jeri?“ zeptal se a znovu se zamyslel, zda jejich současné přidělení není ve skutečnosti jen záminkou, aby strávil nějaký čas odpočinkem a rekonvalescencí.

„Řekla nám, ať čekáme,“ odpověděl mu Mancini koutkem úst. Značnou část jeho tváře pokrývalo husté tmavé strniště. „Jestli nás bude potřebovat, zavolá.“

„No jo.“

„Kde je ta kočka, co se s ní máš potkat?“

Vrhl rychlý pohled na své hodinky Suunto – ty, které mu dala Holly. „Jestli je to kočka, nevím,“ opáčil, „ale někde vystupuje. Podle Storma je to gymnastka a tanečnice.“

„Jasně.“

Předehra proběhla poté, co se Storm doslechl, že Crocker odjíždí na Nellis. „Vy dva byste si mohli padnout do oka,“ prohlásil. „Cyndi je příjemná holka, hodná a chytrá. Až tam budeš, měl bys za ní zaskočit.“

V průběhu posledních několika dní si s Cyndi vyměnili několik e-mailů. Dozvěděl se, že má pětiletou dceru a že do Vegas se před rokem přestěhovala ze Spokane. V současné době byla členkou souboru Cirque du Soleil, který v rezortu Bellagio předváděl svou vodní show nazvanou O – vystoupení popisované jako mistrovská ukázka surrealismu a divadelní romance. Měl lístek na zítřejší večerní představení a setkání s ní v něm vzbuzovalo nervozitu. Cítil se nespůj a nepřipravený.

„Jsi natěšenej?“ zeptal se ho Mancini přes okraj časopisu, který četl. Jeho ruce, krk a celý trup pokrývalo tetování a jizvy. Delší tmavé vlasy maskovaly na hlavě místo, kde ho ve výtahu jednoho pařížského hotelu škrábla kulka vypálená teroristou.

„Ale jo, jasně. Co to čteš?“

„Článek o fraktálech. O obrazech dynamickejch systémů, který se nacházej v přírodě – jako jsou třeba stromy, řeky, pobřežní čáry, oblaka, nebo dokonce oční bulvy nějaký mladý holky. Jsou odvozený od principu rekurze, ale modelujou se jinak než ostatní geometrický útvary.“

„Jsi fakt magor, víš o tom?“

„Díky, nápodobně. Kdo dneska ráno vstával v šest hodin, aby si dal běh pouští na pětadvacet kilometrů?“

Crocker se pousmál. Pořád si ze sebe dokázal dělat legraci. Výkony jste podávali až na hranici svých možností a doufali v to nejlepší. Skutečnost, že všichni jedinci jsou jako ostrovy oddělené nevědomostí, nedůvěrou a strachem, ho netrápila. Jeho prací bylo chránit ovce před vlky. Pomáhat lidem, bránit je, zachraňovat a ošetřovat, pokud mohl.

Momentálně se však pokoušel uvolnit a utiřit příval domněnek a dohadů týkajících se soudního jednání ohlášeného na příští týden. Do šesti bazénů tvořících komplex Zahradní oázy Jezírka bohů se dle všeho přišlo zchladit veškeré osazenstvo čtveřice věžáků Caesars Palace: účastníci nejrůznějších konferencí mužského i ženského pohlaví, turisté z Asie, dovolenkáři, profesionální hazardní hráči, luxusní šlapky, mladí milovníci mejdanů, podvodníci, páry na líbáncích i víkendoví flamen-dři z L. A., kteří nedlouho předtím sjeli z dálnice 15. Ti všichni působili dojmem, že jsou obklopení svými soukromými bublinami a jen stěží si uvědomují jeden druhého nebo své okolí.

Při bližším pohledu Crocker zaznamenal, že zdejší sochy jsou vymodelované ze sádry a pryskyřice a že celou řadu přitomných lidských těl vytvarovali, zeštíhlili a vyhladili plastiční chirurgové.

„To je ona?“ prohodil Mancini a ukázal na vysokou ženu s tmavými vlasy a velkými značkovými slunečními brýlemi, která se k nim blížila v bikinách s leopardím potiskem. Kráčela s rovnými zády, vypnutým hrudníkem a vystrčenou bradou – jako filmová hvězda účastníci se premiérou nějakého filmu.

„Doufám, že ne,“ opáčil Crocker.

Dokonale vyhlížející žena se zářivě lesklou kůží, z níž čišela arrogance a vědomí vlastní hodnoty, se před nimi zastavila, ukázala na prázdné lehátko vedle Crockera a hluboko posazeným hlasem se zeptala: „Je tu volno?“

„Ne, madam. Obsazeno.“ Její prsa vypadala uměle, plnost jejích rtů byla výsledkem plastické chirurgie a kůži kolem očí a lícních kostí měla až příliš napnutou.

„No, tak teď jsem tady já.“ Položila si na lehátko svou kabelku, obrátila se k němu zády a spustila dolů svůj vyzábělý zadek.

Chtěl ji upozornit, že lehátko je zarezervované pro někoho jiného, na to byl však až příliš zdvořilý. Kdyby tu byla Holly, vyhubovala by mu. Řekla by, že mimo bitevní pole lidem dovoluje, aby s ním zamekali. A on by odpověděl: „Ne, kotě. Já lidi respektuju. A kromě toho, za některý věci nestojí za to bojovat.“

Zatímco v duchu pokračoval v imaginární polemice s Holly, na terase se objevila Cyndi, oblečená do volných, světle modrých denních šatů. Na hlavě měla bílou baseballovou čepici. Když ho zahlédla, zamířila směrem k němu.

„Tom Crocker?“ zeptala se poté, co na něj dopadl její stín.

Pohlédl vzhůru do jejího sluncem ozářeného obličeje a v duchu si udělal rychlý obrázek – přátelská, skromná, hezká. Hbitě se zvedl, usmál se a nabídl jí svou ruku.

„Cyndi? Ehm... díky, že jsi přišla. Opravdu rád tě poznávám.“
Náhle si začal připadat jako dospívající mladík na prvním rande.

„Nebude vadit, když se k vám přidám?“

„Jasně. Ano, samozřejmě.“ Ustoupil, obrátil se a nabídl ji své lehátko.

Bez sebemenšího náznaku zdrženlivosti nebo zaváhání si odložila svou plážovou tašku a rozvázala si stuhu kolem šatů. Pak je svlékla, složila, sundala si čepici a rozhodila své blondaté vlasy. Její tělo, nohy i paže působily silným a vypracovaným dojmem.

Crocker nemohl jinak než zírat a obdivovat Cyndiiny téměř dokonalé tvary a zářivost její kůže. Teď ale s pocitem trapnosti odvrátil svůj zrak. Mancini ho zpoza svého časopisu počastoval pirátským úšklebkem.

„Pojď se mnou,“ řekla Cyndi a natáhla k němu ruku. „Trochu se zchladíme.“ Bylo to tak nenucené a bezprostřední, jako by se znali už celá léta.

Následoval ji do kruhového bazénu s vodou po pás, zřízeného kolem kolonády se zlatou sochou Julia Caesara uprostřed. Někoho mu připomínala – jednu z mnoha dívek, s nimiž chodil na střední škole. Pokoušel se vybavit si její jméno a prohodil: „Opravdu rád tě poznávám.“ Hned nato si ale uvědomil, že tohle už jednou řekl.

„Díky.“

„Takže... ehm... odkud se znáte se Stormem?“

„Chodil s mým bratrem na střední školu.“

„Aha, dobrý.“

Rychle ponořila hlavu pod hladinu a rukama si uhladila vlasy dozadu.

„Vypadáš dost dobře.“

„Ty taky.“

„Díky. Přijdeš se dneska večer podívat na představení?“ zeptala se mile a rukou si zastínila své modré oči.

„Ne, až zítra. Rád bych se s tebou potom potkal. Můžeme si dát něco k pití, jestli chceš.“

„To by bylo fajn.“

Byla mladší, než jak si ji představoval podle fotografie s dcerou, kterou mu poslala, a také o něco málo vyšší.

Přes melodii „Letního času“ od The Zombies, jehož melodie hrála z reproduktorů, zaslechl, jak se odkudsi zprava odrazil od hladiny bazénu zvýšený mužský hlas. Část Crockerova já zůstávala ostražitá vůči svému okolí dokonce i v důvěrných chvílích, jako byla tato. Vzápětí zaregistroval urostlého svalnatého chlapíka stojícího před dvojicí mužů usazených na opačné straně bazénu.

„Tohle je tvoje první návštěva v Las Vegas?“ zeptala se ho Cyndi a ponořila hlavu pod hladinu. Když se znovu vynořila, voda jí stékala dolů po horním dílu jejích růžových bikin.

„Ne, asi šestá nebo sedmá. Ani přesně nevím. Chci tím říct, že se mi tu líbí, ale není to úplně místo pro mě.“

„Tohle říkají úplně všichni, a všichni se sem pořád vracejí.“

„Jo, to máš teda pravdu.“

Zdálo se, že svalnatý chlapík si stěžuje, že si druzí dva muži fotí jeho přítelkyni. Jeden z nich – který vypadal jako Asiat – držel v ruce fotoaparát s teleobjektivem, a právě ten byl očividně jádrem problému. Svalovec v plavkách se dožadoval prohlídky fotoaparátu, aby mohl příslušné snímky vymazat. Druhý muž – vysoký

a rozložitý, s krátkými hnědými vlasy – mu posunky naznačoval, aby odešel.

„Děje se něco?“ prohodila Cyndi a opřela se o něj.

„Ne, ne. Ani v nejmenším.“

„Storm mi toho o tobě dost vyprávěl.“

Začervenal se jako nějaký desetiletý chlapec. „Fakt? Co to bylo?“

„To ti povím potom.“ Obrátila se, sevřela ho nohama kolem boků a položila se po zádech zpátky do vody. „Pomáhá mi to protáhnout páteř.“

Gravá a hezká, přesně jak říkal Storm. Upřeným pohledem cestoval vzhůru po hebkých stehnech, přes pánev až k jejím očím plným očekávání. V duchu už si představoval, jak jsou spolu nahoře v jeho pokoji a milují se.

Na okamžik zalétl přes její pravé rameno kolem sloupořadí ke dvojici mužů, kteří se teď zvedli a stáli tváří v tvář svalnatému chlapíkovi a příslušníkovi ochranky v kaštanově hnědém klubovém saku. Ten s fotoaparátem měl na sobě staromódní modré plavky a kožené sandály. Jeho vyšší společník byl oblečený do plátěných kostkovaných kalhot a bílého trika s límcem; na nohou měl obuté mokasíny. Oba působili dojmem, že sem nepatří.

Cizinci? blesko Crockerovi hlavou. Úchylové. Vážně tu fotí ženy nahoře bez, jak se opalují?

Cyndi, ležící na zádech ve vodě, se k němu přitahovala blíž a blíž, až se jejich klíny téměř dotýkaly. Pomyslel si, že vniknout do ní přímo tady v bazénu by bylo tak jednoduché. Stačilo jen spustit její nohy pod hladinu, odtáhnout lem dolního dílu bikin stranou a stáhnout si plavky.

Takovému myšlenkovému pochodu dal okamžitě červenou. Vždyť ji skoro neznal a poblíž byly celé stovky lidí. Všechno to probíhalo až příliš rychle.

Dříve než stačil cokoli říci, zaslechl vrčící mužské hlasy. Vzhlédl a spatřil svalovce, jak se Asiatovi pokouší vytrhnout jeho fotoaparát. Muž s fotoaparátem ho nabral kolenem do rozkroku, prudce se otočil kolem své osy a kopl ho do prsou, až se svalovec zapotácel zpátky a po zádech se složil na dlážděnou podlahu. Když se příslušník ochranky pokusil zasáhnout, vysoký cizinec do něj strčil tak, že ztratil rovnováhu a skácel se do bazénu. Oba muži se pak obrátili a během vyrazili směrem ke kasinu. Právě v té chvíli se na terase objevila jakási postarší žena.

Crocker se začal rázně brodit ke straně bazénu a vykřikl: „Dávejte pozor, paní!“

Zvuk jeho hlasu ji podle všeho na okamžik zmátl a zároveň ji oslepilo slunce. Proto neuhnula, ani když se přímo na ni řítil první z dvojice mužů. Ten se momentálně v běhu ohlížel přes rameno a v plné rychlosti do ní narazil tak silně, že ji odhodil stranou, a žena přistála v květináči za svými zády.

Ostatním kolem nějakou dobu trvalo, než si toho všimli. Ne však Crockerovi, který se obrátil k Cyndi, zamumlal „Počkej chvilku“, vyskočil z bazénu a pustil se za nimi.

Jen v plavkách běžel naboso po mramorové podlaze; snažil se neuklouznout a do někoho nenarazit. Prohnal se kolem fronty čekající na vstup do Bakchantského bufetu a zahnul vlevo do dlouhé chodby s kobercem, jejíž stěny zdobily velké fotografie antického Říma. Dvojice prchajících mužů měla před ním asi třicetimetrový náskok a u cedule s nápisem AUGUSTOVA VĚŽ zabočila vpravo.

Proč vlastně tohle všechno dělá nebo proč nechal Cyndi čekat v bazénu, mu vůbec nepřišlo na mysl. Reagoval čistě instinktivně. Teď zabral, aby dotáhl zbývajících padesát metrů. Uniformovaný

hlídač, který si všiml, jak Crocker pádí přímo k němu, zvedl ruce, aby mu zabránil v přístupu k výtahům.

„Klid, pane. Pomalu! Je tu nějaký problém?“

Crocker se zastavil. Hrud' se mu divoce dmula a přítomní hoteloví hosté nejrůznějších národností zírali na jeho jizvami pokrytý trup a paže.

„Ti dva chlapi, co tu právě proběhli...“ vyrazil ze sebe. „Napadli jednoho ze členů vaší ochranky a hosta. Někdo je musí zastavit!“

„Aha... Dobře, pane,“ řekl hlídač. „Ano, právě jsem je viděl. Uvědomím o tom ostrahu.“

„Je mi líto, ale tohle nestačí... Potřebuju, abyste mě pustil dál.“

V té chvíli uslyšel, že ho někdo za jeho zády volá jménem, a když se otočil, uviděl Manciniho, který k němu právě dobíhal. Na potetovaném krku mu vystupovaly žíly; v ruce držel mobilní telefon. Ten pak podal Crockerovi. „Šéfe, to je Jeri! Chce s tebou mluvit!“

„Teď?“

„Jo, teď.“

„Pověděl jsi jí o té příhodě u bazénu?“

„Jasně že jo.“

O deset minut později, obklopeni kakofonií zvonků a cinkání, se oba příslušníci týmu SEAL propletli mezi pinballovými automaty a herními stoly, až nakonec dorazili do Jeriiny kanceláře. Jeri postávala u stolu, zády ke zdi plné videoobrazovek. Hovořila s někým po telefonu. Vedle ní stál Jim Walker, zástupce ředitele hotelové ochranky. Na sobě měl kaštanově hnědé sako; pod nosem nosil knír ve stylu Burta Reynoldse.

„Ano, pane Liangu. To je pravda, pane Liangu. Carl Wang a Jon Petroc. Já vím. Prohlašují, že jsou členy čínské diplomatické delegace

z vašeho ministerstva průmyslu. Díky za ověření. Ano, prosím. Jakmile budete moci. A díky za váš čas.“

Zavěsila a polohlasně zabručela: „Kretén.“ Potom usrkla kávu z papírového kelímku postaveného na jejím pracovním stole a povzdechla si. „Nazdar, Crockere. Tohle byl čínský konzul. Poprosila jsem ho, aby zkontroloval platnost jejich pasů, a on mi řekne, abych jemu a jeho rodině dělala společnost v místní nejdražší restauraci při večeři pro šest lidí. Co říkáte takovým hovadinám?“

„Zdravím, Jeri.“

„Díky, že jste přišel.“

„Právě jsme viděli dva chlápky, jak se rvou s ochrankou a potom berou roha.“

„Jo, já vím. Carl Wang a John Petroc. To jsou ti lidé, o kterých mluvím.“

Obrátila se k Walkerovi, který měl skelný pohled člověka, jehož něco takového vůbec nepřekvapuje.

„Do jaké restaurace chce čínský konzul jít?“ zeptal se Walker.

„Guy Savoy.“

„Samozřejmě. Zavolejte Françoise. Máte jeho číslo?“

Crocker stál ve svých černých džínách a triku, do něhož se převlékl, a vypadal zmateně. „Mluvíte o těch chlápčích, co jsme viděli u bazénu?“

„Jo,“ přikývla Jeri, „Wang a Petroc. Jsou zalezlí nahoře ve svém pokoji a odmítají odtud vyjít ven nebo se o čemkoli bavit. Tvrdí, že vlastní diplomatické pasy a že pracují pro čínskou vládu.“

„Jako diplomati teda nevypadali,“ prohlásil Crocker.

„A ani se tak nechovali,“ přisadil si Mancini.

Zvednutou rukou dala Crockerovi a Mancinimu znamení; do druhé opět vzala svůj telefon. „Jen minutku... Françoisi, tady Jeri.“

Jo, Jeri Blackwellová z tajné služby. *Comment allez vous*, drahoušku? Potřebuju stůl pro šest osob, na osmou hodinu. Nacpěte je třeba na záchod, jestli budete muset, ale nějak to udělejte. Díky.“

Zavěsila a prstem ukázala za svá záda k monitorům na pravém okraji sestavy. „Jsou tady, v Titově apartmánu Augustovy věže. Právě tam utekli, když jste je před chvílí honil. Vidíte? Vůbec žádný obraz. Jaký druh diplomatů asi ví, jak najít a vyřadit z provozu kamery umístěné ve svém hotelovém apartmánu?“

„Takoví, co se pohybují ve stínech,“ opáčil Crocker, který se pokoušel porozumět tomu, co se tu vlastně děje.

„Mají také něco, co ruší naši elektroniku.“

„Vy skutečně věříte, že pracují pro Číňany?“ zeptal se Crocker. „Proč tu vlastně vůbec jsou?“

„Aby dělali problémy. Kvůli čemu jinému? Chci vám něco ukázat.“ Jeri znovu zvedla telefon a řekla: „Lestere, přijďte na chvíli do mé kanceláře a vezměte si s sebou trezor.“

Dvě minuty nato vešel dovnitř muž v černomodré uniformě pokladníka – šedé vlasy, šedý knír; táhlo mu na šedesátku. V rukou držel kovovou skříňku, kterou postavil na stůl.

„Lestere, tihle dva drsníci jsou moji přátelé. Ukažte jim, co jste našli.“

Lester se obrátil k Walkerovi, který přikývl. Pak jedním z klíčků na řetízku připevněném ke svému opasku kovovou skříňku otevřel. Uvnitř ležely svazky nových stodolarových bankovek. Jednu z nich vytáhl ven a podal ji Crockerovi.

„Díky,“ řekl Crocker.

„Je padělaná,“ oznámil mu Lester. „Stejně jako všechny ostatní. Za poslední dva dny jsme zadrželi bankovky v hodnotě skoro sto tisíc dolarů.“